

ולנטין פיינברג (פיינברג)

הכלב

טרגדיה בשתי מערכות

תרגום : שמעון ודוביק

Contacts:

Valentin Krasnogorov
<http://krasnogorov.com/>
tel. 8-812-699-3701;
7-951-689-3-689 (מוב.
(972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142
e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

דמויות:

גבר

אישה

כלב

מערכה ראשונה

חדרון עלוב בעל קירות ערומים, שולחן, כסאות משרד, ספסל וזהו כל הריהוט...באחד הקירות דלת מרופטת המובילה פנימה, על יד השולחן יושבת אישה הלבושה ברישול מובהק ותופרת שמלת נשף נוצצת, תוך שהיא מביטה מדי פעם במגאזין אופנה, השוכב לידה. לחדר נכנס גבר, המחזיק בידי גור, העטוף במעיל.

גבר. שלום.

אישה. (מפטיקה את התפירה ומביטה על הגבר במבט קודר). שלום. (משיכה לתפור).

גבר פותח בזהירות את המעיל ומוריד את הגור בזהירות על הרצפה, הוא מתחיל להסתובב בחדר ולהריח את הפינות של החדר, מתוך סקרנות ופליאה. את תקפיד בגור אמורה לשחק שחקנית צעירה או ילדה ולמרות שבמשחק נצוין את התנהגותה במונחי התנהגות "כלבית" (מקשקשת בזנב וכ"ו), השחקנית אמורה להביא עצמה בצורה "אנושית". הגבר עומד ושותק ונראה כי אינו חש בנות, ניכר בו כי אין הוא יודע הכיצד להתחיל בשיחה.

גבר. שמש בחוץ, אבל קר נורא, מי היה מסוגל לנחש?

אישה לא מגיבה וממשיכה לתפור, הגבר מתיישב מוציא סיגריות ומשקשקש במצית.

אישה. לא מעשנים כאן.

הגבר מחזיר חזרה לכיס את הסיגריות והמצית.

גבר. תארי לעצמך איזה מיקרה מוזר ומעניין קרה לי, לפני איזה חודש וחצי בערך אני יושב לי בבית, אין מה לעשות... פתאום חשבתי לי, למה שאני לא ארד לחנות, ניקח איזה... נו את יודעת... (עושה תנועה הבהרה), איך שאני פותח את הדלת, נכנס לי הביתה גור, כאילו שהוא חיכה ליד הדלת. הוא כולו חום, מקדימה על החזה כתם לבן, אוזניים שמוטות, עיניים חכמות כאלו, ממש צעצוע ולא כלב! למה אני מתאר אותה? הנה היא לפניך. יפה, נכון?

אישה אפילו לא מנידה עפעף, ולא עונה.

בהתחלה חשבתי - מישהו זרק אותה, אחר-כך ראיתי - שהיא לא דומה לכלב עזוב, כי היא נקיה, חלקה כזאת, ממש כאילו עכשיו יצאה מהבית. חשבתי שעד שיבואו לאסוף אותה אני יכול לשחק איתה. נתתי לה לשתות חלב, ליטפתי אותה - וראיתי שאף אחד לא מגיע. פתאום באה לי מחשבה - איך בעל הכול ב ידע שהיא אצלי? יצאתי לרחוב, ותליתי מודעות ליד הכניסה לבית, ליד המכולת ובתחנת האוטובוס שנמצא כלב, להתעניין אצל כזה וכזה. חזרתי הביתה, חיכיתי - שום כלום.

אישה. (בקרידות). זרקו אותה (ממשיכה להתעסק בשלה).

גבר. *(בשעט נפש).* כזה גור חמוד? לא יכול להיות, אני בטוח שמישהו איבד אותה... אז, חיכיתי קצת והחלטתי אם אף אחד לא בא לקחת אז אני בינתיים ארחץ אותה, את יודעת, כלב מן הרחוב... מי יודע... מילאתי קצת מים חמים באמבטיה, הכנסתי את הגור פנימה. אבל פתאום נבהלתי, ואם פתאום היא תתחיל לשרוט ולנשוך... אבל מה שום כלום, עומדת לה כך, מסתכלת עלי בשקט. טוב נו, לקחתי ת' סבון ואומר לה "בולי תביאי יד!" ואת יודעת מה? - הביאה לי יד.

אישה. *(מתוך שעמום).* למה בולי, איזה מן שם הזה?

גבר. *(ממלמל)* לא יודע... כך יצא לי פתאום, נו, ראשית היא בולדוג, אחר כך היא גור וגם נקבה, נו אז יצא לי בולי. אולי סתם בגלל שהיא בלבלה אותי.

אישה. זה לא בולדוג, זה בוקסר.

גבר. טוב עכשיו גם אני יודע, אבל אז חשבתי - בולדוג. טוב אז רחצתי לה את כל ארבעת הרגליים, אחר כך את הגב ובסוף עטפתי אותה במגבת, שמתי אותה אצלי על הברכיים, והיא כך פתאום התחילה ללקק לי את הפנים... אז גם החלטתי... שתישאר אצלי, לא אפרד ממנה. *(הוא קודא לכלב).* בולי, בואי הנה! *(הגור בא אליו בריצה).* תני יד! *(הגור נותן יד).* תביאי את השנייה, כלבה טובה! *(מלטף את הכול ב, הגור נשכב לידו, צמוד לרגליים)*

אישה. ובעלים? לא באו?

גבר: לא. ואת יודעת מה - תודה לאל. *(מלטף את הכול ב).* מאז החיים שלי השתנו לגמרי. לאיפה שלא הייתי יוצא תמיד הייתי לחוץ לחזור. איך שאני פותח את דלת - היא קופצת עלי, שמחה שחזרתי. קניתי לה שטיחון, צלחת, התחלתי לבשל לה... והיא כלבה טובה, שמחה כזאת, אוהבת לשחק, מבינה הכול. *(מוציא כדור קטן מהכיס),* בולי! לכי תביאי!

זורק את הכדור, בולי רצה אחריו ומביאה אותו אל הגבר. הוא לוקח את הכדור ומלטף את הכול ב. אומר לאישה בגאווה.

פעם כשלא הכרתי את הבוקסרים - בולדוגים האלה, לא אהבתי אותם במיוחד, יש להם פרצופים מפחידים כאלו וגם הם נראים רעים, אבל בנפש מתברר הם מה זה טובים והם בכלל לא מכווערים, הפרצוף של בולי אפילו חמוד כזה. לא יפה במיוחד אבל - חמוד

אישה. תגיד לי למה אתה מספר לי את כל זה?

גבר. אז למי אם לא לך?

אישה. למי שאתה רוצה.

גבר. מה, זה לא מעניין אותך?

אישה. בכלל לא, חוץ מזה יש לי המון עבודה. *(שוב מתחילה לתפור, הפסקה).*

גבר. כולם אמרו לי, תישמע כלב זה בעיות, בלגן... איזה בעיות? כלום. רק שמחה היא מביאה לי. רק מה הם מצטננים מאוד בקלות, אבל עשיתי לה מעיל כזה, רציתי לשים לה גם היום, אבל הסתכלתי החוצה וחשבתי שחם. השמש הטעתה אותי. נאלצתי כל הדרך לסחוב אותה על הידיים, אני הולך והיא מציצה בעיניים סקרניות מהמעיל. מצחק (מלטף את הכול ב, בקול מודאג). שלא תשתעל רק (לוקח את המעל ומכסה בו את הכול בה, הפסקה).

אישה. סיימת לדבר כבר?

הגבר לא עונה, האישה מפסיקה את התפירה, שולפת מתוך המגירה מחברת מרוטה, פותחת אותה ומוציאה עט מהכיס.

שם?

גבר. אמרתי לך כבר בולי.

אישה. לא שלה, שלך.

גבר. (בחוסר רצון). מיכאל.

אישה. שם משפחה?

גבר. זה חשוב?

אישה. תעודת רישום יש לך?

גבר. איזה תעודת רישום?

אישה. על בעל חיים להיות רשום בשרות וטרינרי הקרוב למקום מגורים. הרישום יבוצע על שמך.

גבר. אין לי שום תעודת רישום, בשביל מה אני צריך אותה?

אישה. כי יש תקנה כזו. אולי הבאת כלב שהוא לא שלך בכלל? (מצביעה בעט). כתובת?

גבר. חכי, חכי עם הכתיבה, אולי נחשוב על משהו? תראי איזה חמודה, יפיפייה. וגם טובת לב!

אישה. בוקסרים כולם נחמדים וטובים.

גבר. והיא גם חכמה מאוד. תכף אני אספר לך - לא תאמיני. פעם הלכתי איתה...

אישה. (קוטעת את הגבר) אני לא צריכה סיפורים, אני לא יושבת פה בפעם ראשונה, אני כבר יודעת עליהם הכול.

גבר. אבל אולי בכל זאת תקשיבי...

אישה. לא רוצה, אני לא אוהבת פטפוטים ריקים.

גבר. מדוע את קשוחה כזאת?

אישה. כך אני (שוב פעם לוקחת עט).

גבר. חבל מאוד שאת כזאת.

אישה. (באגרסיביות) אני מדברת אתך בגסות?

גבר. לא, אבל...

אישה. אולי, אני עושה משהו בניגוד לכללים?

גבר. לא, אבל...

אישה. אולי אני גוזלת ממך זמן, בפטפוטים ובשיחות שלי?

גבר. לא, הכול בסדר, אבל...

אישה. אולי אתה חושב שאני צריכה להזמין אותך לכוס קפה עם עוגה? להודות לך על ביקורך? (באידוניה) "תודה שבאתה, תבוא שוב. שמחתה אותי"

גבר. (בטון מוזתר) אני לא מבין למה את מתרגזת, אני סתם רציתי ...

האישה בשתיקה מקרבת אליה את המחברת הרישום

אישה. כתובת?

גבר. אילו אפשר לדבר אם המועדון, אל תראי אותה כך, היא מאולפת. (פוקד) בולי ! שבי !

בולי קופצת ומתחילה לקשקש בזנב.

שבי אמרתי !

בולי מנסה לשחק עם הגבר, מביטה בו ומנסה להבין מה רוצים ממנה. גבר בטון מתנצל פונה אל האישה.

היא עוד קטנה (אל הכול ב) שבי!

בולי מתיישבת ומביטה בנאמנות בגבר, הוא ממשיך בגאווה..

תראי איך היא יושבת ! כמו בספר ! גזעית!

אישה. (מביטה ארוכות בכלב, אך ניכר בה שעושה זאת באי רצון). כן, גזעית.

גבר. היא תהיה אלופה, המועדון יחטוף אותה.

אישה. לא .

גבר. מה את מבינה... למה?

אישה. אין לה תעודת יוחסין ובכלל אין לה שום מסמכים.

גבר. אז מה? רואים גם כך מה היא שווה, היא לא איזו דוכסית, היא כלבה, מה היא צריכה תעודות?

אישה. זה הנוהל.

גבר. מה זה אפילו כלב לא מסוגל להסתדר בלי ניירת?

אישה. לא.

גבר. מדוע?

אישה. (בנשיפה). אתה באמת כלבן לא מנוסה. לא יקבלו אותה במועדון.

גבר. מה הם לא אנשים שם?

אישה. בזה כל העניין, שהם אנשים...

גבר. (אחרי שתיקה). אולי איזו חברת שמירה תיקח אותה?

אישה. לשם לוקחים רק רועים גרמניים ורק זכרים - והיא כלבה.

שתיקה. הגבר מוציא סיגריות.

לא מעשנים כאן.

גבר. סליחה. (מחזיר את הסיגריות).

אישה. למה הבאת אותה לפה? מה, אשתך לא רוצה אותה?

גבר. לא, אני גר לבד.

אישה. מה קרה?

גבר. פשוט... אשתי עזבה אותי, ולקחה את הילדים.

אישה. סתם כך קמה ועזבה? למה, מה לא מצא חן בעיניה?

גבר. שתלך לכל הרוחות ה... לא רוצה להגיד עליה רע אבל גם טוב אין מה להגיד עליה.

אישה. באמת? כלום?

גבר. בואי לא נדבר עליה, טוב!?

אישה. נו, ומה קורה אתך עכשיו?

גבר. רגיל, גר לבד. רק דבר אחד יש לי בעולם עכשיו ... בולי, בואי הנה (*מלשף את הכול*)
(.7)

אישה. אז תחזיק את הגור אצלך.

גבר. ואיך אני אעבוד.

אישה. כולם עובדים, כלב זה לא הפרעה.

גבר. תלוי איפה עובדים, אני למשל עובד על האנייה, כל הזמן בהפלגות.

אישה. אבל עד עכשיו איך שהוא הסתדרת?

גבר. בדיוק - איך שהוא. בתחילה לקחתי חופשות - הייה לי איזה שלוש שבועות, אחר כך שיחק לי מזל - חטפתי שפעת, קיבלתי ימי מחלה. אבל בסוף לא הייתה לי ברירה הייתי חייב ללכת לעבודה להפלגה האמת לא יצאתי, סירבתי- הלכתי לעבוד בנמל, על החוף. אבל גם זה לא פתרון. הכול ב לבד בבית, בוכה, מילל. השכנים מתעצבנים, כותבים תלונות, מבטיחים לגמור אותה. (*אחרי שתיקה.*) והם יגמרו אותה הנבלות. את בעצמך יודעת איזה מין אנשים יש לנו.

אישה. תאמין לי, אני יודעת...

גבר. (*אחרי שתיקה.*) אני לא יודע מה לעשות.

אישה. אבל זה רק בהתחלה קשה, מאוחר יותר הגור יגדל וילמד להיות לבד בבית.

גבר. אבל גם אני לאיכול להסתובב בחוף לנצח. אני צריך לצאת להפלגה. החברה כועסים, או שתתפטר ותפנה מקום או שתפסיק לבלבל ת' מוח. אני נכנסתי אני ממש הגעתי למבוי סתום, אין לי שום מוצא.

אישה. למה שלא תבקש שמישהו ישמור על הכול ב בזמן ההפלגה? מה אין לך למי לתת אותה לשבוע - שבועיים?

גבר. איזה שבוע - שבועיים? חודש מינימום לפעמים גם שלושה.

אישה. שלושה חודשים? אין כאילה הפלגות? בזמן הזה אפשר להקיף את העולם.

גבר. כן יש הפלגות כאלה. אני אחראי על תקינות המקררים בספינה. אני צריך לדאוג שהטמפרטורה תהיה נכונה כו'.

אישה. אבל עדיין, למה ההפלגות הן ארוכות כל כך?

גבר. ואיך אפשר אחרת? למשל אנחנו מעמיסים בקנדה קונטיינרים ומובילים אותם לגרמניה. שם אנו פורקים אותם, מעמיסים מטען אחר ומפליגים לדרום אפריקה. פורקים שם, מעמיסים ושטים לארגנטינה. וכך הלאה. לפעמים לא רואים את הבית גם חצי שנה, איפה יש לי זמן לכלב?

אישה. ניסית אצל חברים?

גבר. הם לא רוצים, חלק אומרים שהדירה קטנה וחלק נוסעים לקיץ. לאף אחד אין זמן, כולם בלחץ...

אישה. כן, לכולם אין זמן.

גבר. הבן של השכנים נדבק אלי, "תן לי אותה, תן לי אותה", נתתי לו. ההוא ממש התחיל לזרוח מרוב שמחה...

אישה. נו...

גבר. אימא שלו הביאה אותה בחזרה, אמרה שזה יפריע לו בלימודים. והוא עומד מאחוריה ובוכה... (שתיקה). לקחתי את בולי אל אחותי. כבר הרבה זמן היא בלבלה לי שהיא רוצה כלב. המטומטמת הזאת לא לקחה אותה, ואת יודעת למה? בחיים לא תנחשי, היא אומרת: - פודל הייתי לוקחת אבל הבוקסרים עכשיו לא באופנה. מה את אומרת? שומעת בולי - את כבר לא באופנה. היא צריכה פודל ולא פשוט, אלא מלכותי!

אישה. הבוקסרים באמת לא באופנה.

גבר. היא לא איזה סוודר או מעיל (הולם באגרופ על השולחן). איזה אופנה יכולה להיות על יצורים חיים? אולי גם אנחנו לא באופנה? (מצביע על המגזין). מה כתוב אצלך שם, עלינו? אולי גם אותנו צריך לזרוק לזבל?

אישה. (מזיזה הצידה את המגזין). תירגע, תירגע, מה אתה משתולל פה?

הפסקה, הגבר מוציא סיגריות.

אישה. לא מעשנים כאן.

גבר. (מחביא את הסיגריות, אחרי הפסקה). בקיצור חיכיתי, ניסיתי ואז לא יכולתי כבר ולקחתי אותה ביום שלישי שעבר לקצה השני של העיר. השארתי אותה שם... חשבתי אולי מישהו ייקח אותה, יאסוף אותה. חזרתי הביתה ובא לי ממש לבכות, בחיי. אני מסתכל על הצלחת שלה וצעצועים שהיא שיחקה בהן ואני מרגיש ממש... עברו שלושה ימים ופתאום אני שומע שמישהו שורט את הדלת. אני פותח - היא! רזה, מרופטת כזאת... ואיך שהיא שמחה כשראתה אותי, שפל שכמוני, איך התחילה לקפוץ, לנבוח...

בולי הרגישה שמדברים עליה, קופצת על הרגליים, מקשקשת בזנב ומשחקת עם הגבר. קולו של בגבר רועד.

מחר אני צריך לצאת להפלגה.

אישה. (בחדות מפתיעה). תישמע, אדוני, אל תעשה לי פה סצינות. לא משעמם לי פה גם כך.

גבר. מה אני מפריעה לך?

אישה. (בכעס). לא, אתה ממש עוזר לי. אתה מוסר את הכול בה או לא?

גבר. (בזעם) את בעצמך כלבה! נובחת ונובחת... עוד רגע תנשכי אותי... בחיי חתיכת כלבה.

הוא ניתקל במבטה הקודר של האישה וממשיך ביתר זהירות.

תסלחי לי אבל אין לי מילה אחרת בשבילך.

אישה. לא נורא אני לא חושבת שזה עלבון.

גבר. עוד יותר טוב.

אישה. אבל עם עוד פעם אחת אתה תיתן דרור ללשונך, לא תתעכב פה לזמן רב. אתה נימצא במוסד ממלכתי ולא אצלך בבית.

שתיקה.

נו, אתה מתכוון לשבת פה עוד הרבה זמן? יש כבר תור בחוץ.

גבר. קשה לי, איך את לא מבינה?

אישה. אם קשה, אז אין לך מה לבוא. אנשים מחכים לי ואתה מקשקש פה.

גבר. כשבאתי לא היה בחוץ אף אחד.

אישה. עוד מעט סוף יום, יתחילו להגיע.

גבר. אין לך לב.

אישה. מה לעשות, כך נולדתי.

גבר. קצת אנושיות בכל זאת לא הייתה מזיקה לך.

אישה. למה?

גבר. (במידה מסוימת של פליאה.) למה צריך אנושיות?

אישה. כן.

גבר. איזה מן שאלה זו?

אישה. ובך יש אנושיות?

גבר. עוד שאלה מוזרה, הנה את למשל...

אישה. (קוטעת את דבריי הגבר.) אני לא בעניין, מי מוסר את הגור אתה או אני?

הגבר לא שונה.

אז תפסיק את דיבורי הסרק שלך על האנושיות ובכלל. טוב, אז אני מבינה שהכול ב לא רשום.

גבר. לא.

אישה. (אולי מתוך שמחה לאיד ואולי מתוך שמחה סתם.) אז לא אוכל לקבל אותה.

גבר. מדוע?

אישה. כי זה בניגוד לתקנות, קודם עליך לשלם קנס על אחזקה בלתי חוקית של בעל חיים ואחר כך תבוא אלי עם קבלה (סוגרת את ספר הרישום).

גבר. (בהיסח דעת.) איפה משלמים?

אישה. לשרות הוטרינארי, לסניף מספר שלוש.

גבר. (בעצבנות.) סניף סעיף... מה עוד לא ימציאו רק כדי להקשות על אנשים.

האישה לא עונה.

אולי אני אשלם לך ישירות?

אישה. אני לא צריכה.

גבר. אני אשלם כפול, הנה קחי, תשאירי לך את העודף. (מושיט לה כסף.)

אישה. (בחיוך.) איזה נדיב אתה.

גבר. (בדאגה.) זה לא מספיק? אני יכול להוסיף (שוב פעם תוחב את ידו לכיס.)

אישה. אני הרי אמרתי - אין צורך.

גבר. מה ההבדל?

אישה. בשבילי זה הבדל גדול.

גבר. ממש לא בא לי ללכת עוד לאן שהוא.

אישה. זה כבר עניינך.

גבר. ובלי קבלה לא תיקחי אותה?

אישה. לא.

גבר. (נאנח.) איפה היא, התחנה הזאת?

אישה. (בחוסר רצון.) כאן, ממש קרוב, בית ליד.

גבר. אני לא הולך. יותר טוב שאני אשלם לך ישירות, ביד (שוב פעם מוציא חבילת כסף עבה).

אישה. אם הייתה לי כמות כזו של כסף, כבר היום בערב הייתי נשואה.

גבר. מה את לא נשואה?

אישה. לא.

הגבר חושב לרגע, לפתע פניו הוארו.

גבר. תישמע... (ממשיך בשמחה). אולי תיקחי את בולי אליך הביתה? לא ישעמם לך אז.

אישה. חשבתני שאולי תציע את עצמך.

הגבר לראשונה מביט על האישה במבט מלא עיון.

גבר. (בכוחניות). את יודעת מה - אני מוכן, אפילו עכשיו!

אישה. מה כך ישר, מיד?

גבר. מה יש למשוך? מחר אני מפליג.

אישה. מה לא עושים למען הכול ב.

גבר. למה כלב? גם אני לא מתנגד.

אישה. אבל אין לי לב.

גבר. טוב נו... את גברת עם אופי, זה בטוח, אבל אני מוכן לקחת סיכון.

אישה. אתה ממש אמיץ, לא פוחד מכלום.

גבר. מה יש לפחד? אין דבר מה שהוא מפחיד יותר מאשתי לשעבר כבר לא יכול להיות.

אישה. אני רואה שאתה "ממש" מאוהב בה, אתה לא מצליח לשכוח אותה.

גבר. למען האמת לא היה בה משהוא רע בצורה יוצאת דופן... אישה כמו כל אישה. האמת היא שהיא אהבה לנדנד, אבל אני איך שהוא לא התייחסתי לזה יותר מדי. אבל על זה שהיא עזבה אותי (הולם בחוזקה באגרופו על השולחן). - אף פעם אני לא אסלח לה.

בולי מזנקת בבהלה, הגבר מרגישה אותה.

תישבי, תישבי, אל תפחדי

הכול ב חוזר לשבת ליד רגלי הגבר.

אישה. למה היא עזבה אותך?

גבר. תשאלי אותה את, אני לא יודע מה היה חסר לה. הבית היה כמו ארמון, הכול היה בסדר - מאה אחוז. לאן שלא תסתכלי... הברזים לא דלפו, הכול מסודר בכול מקום ארוניות, מדפים - הכול עשיתי במו ידיי... על הכסף בכלל אין מה לדבר, אני בחודש עושה מה שאחרים לא מביאים בשנה.

אישה. מהיכן זה? המשכורת שלך גבוהה כל כך?

גבר. באמת... "גבוהה"... מסתדרים לבד.

אישה. ואיך זה?

גבר. הנה לך דוגמא, למשל אנו עוגנים בקוריאה - ושם במחסנים אפשר לרכוש בזול נעליים. יש לי מכרים במחסנים אלה. אז אנחנו לוקחים לעצמנו.

אישה. מי זה אנחנו?

גבר. מה זאת אומרת מי זה? מובן מי - החברה שלי. אנו מביאים את הנעליים לאמריקה. מוכרים שם וקונים מוצרי אלקטרוניקה ולוקחים את זה לאירופה... וכך הלאה.

אישה. אתם מבריחים?

גבר. תראי... אפשר לקרוא לזה בכל מיני צורות... נגיד "ביזנס" קטן.

אישה. הסתדרת לא רע.

גבר. היום אי אפשר אחרת. אבל אל תחשבי שהכול חלק כל כך. יש מספיק סיבוכים ובעיות. כדי לקבל סחורה טובה צריך לרוץ ולרוץ. שום דבר לא מסתדר מעצמו. לפעמים אדם שאתה צריך אותו, חולף על פניך, כאילו לא רואה אותך. כאילו אתה שקוף. לא תיתן - לא תיסע. במלוא המובן של המילה. גם ההנהלה צריכה לקבל את שלה... אבל אני בעסק כבר עשר שנים, יש לי קליינטים בכל מקום... בגלל זה החברה שלי מחזיקים ממני כל כך.

אישה. מה הם ילדים קטנים? לא יכולים להסתדר לבד?

גבר. מה הם מסוגלים בלעדי? כסף הם אוהבים - אבל שכל אין להם. הנה למשל, נתקענו פעם באיזה נמל. השגנו סחורה טובה. קונטיינר שלם. הלכתי להתחשבן והחברה מרוב שמחה ירדו לעיר, לחגוג. כולם ביחד, אפילו שמירה לא השאירו! אלף פעם אמרתי להם - לא להשאיר סחורה לבד בלי השגחה... עד שהם חזרו ואני באתי - אין קונטיינר.

אישה. מה זאת אומרת - אין?

גבר. פשוט מאוד, אין. התחלנו לרוץ לחפש ובנס מצאנו אותו איזה שני קילומטרים מהמקום. ליד המטען ראינו כמה מקומיים שמעמיסים את הסחורה שלנו חבילה אחרי חבילה על המשאית. תפסנו כמה מוטות וקרשים והצלחנו להשתלט חזרה על הקונטיינר, אבל המשאית ברחת לנו. ואת אומרת ילדים קטנים.

אישה. הסדרים משונים יש לכם

גבר. הכול רגיל.

אישה. והחברה שלך משונים.

גבר. לא משונים, רק חסרי שכל.

אישה. ואתה?

גבר. לי אסור לוותר להם, הרי אני כמו מנהיג הלהקה, אם אני לא הכי חזק - יטרפו אותי.

אפסקה

אישה. ואשתך, מה בכול זאת לא מצא חן בעינייה?

גבר. מה לא מצא חן בעינייה? (לאחר מחשבה קצרה.) היא השתעממה. אני עובד כמו סוס והיא "משתעממת". את יודעת כמה שמלות ושאר שטויות היה לה? הכול היה לה, כמה שהיא רצתה. אבל היא כל הזמן נדנדה לי "עזוב את העבודה, עזוב את העבודה".

אישה. היא בטח לא אהבה את ההיעדרויות הארוכות שלך.

גבר. גם זה. כשהייתי בבית היא לא נתנה לי ללכת אפילו לשחק דומינו עם החברה, "גם כך אתה לא רואה את הילדים" היא הייתה אומרת לי. ואני...

אישה. (מפסיקה אותי.) והילדים שלך הם מבוגרים?

גבר. עכשיו כבר כן, הגדול כבר סיים את התיכון והבת בכיתה ט'... או י' אולי...

אישה. (מהורהרת.) אני מבינה.

גבר. עוד היא כעסה שלא הייתי מתקשר ושולח מכתבים. על מה כבר יש לי לספר? אצלנו תמיד הכול אותו דבר - מטעינים - מפליגים, מפליגים - פורקים.

אישה. הבנתי.

גבר. לא ידעה לחכות, לשמור אמונים... (מלטף את הכול בה.) הנה תראי את המיקרוב הזה... בקושי רואים אותה מהאדמה אבל נאמנה כמו... ואת אומרת אישה.

אישה. אני לא אומרת כלום.

גבר. (מקמץ את האגרופים.) פרה מטומטמת... יש לה מזל שהיא נעלמה לי מן העיניים בזמן. אם הייתי תופס אותה עם ה... הייתי קורע את שניהם. (שחק.) טוב נו שתלך לשלום. את הדף הזה בחיים שלי כבר הפכתי ואני לא מתכוון לחזור עליו. יותר טוב תספרי על עצמך, למה את לא נשואה?

אישה. כך ישר לשפוך הכול ?

גבר. למה לא?

אישה. אני לא מתוודה בפני זרים.

גבר. את יותר מדי עוקצנית.

אישה. ככך אני. (שתקה קצת). נו, אתה מוסר את הכול ב?

הגבר בידיים רועדות מוציא את הסיגריות ושוב מחזיר אותן לכיס.

גבר. תגידי, היא תסבול?

אישה. לא, זה לא כואב, מכת חשמל וזהו זה.

הגבר מסתכל על הכול בה. היא פוגשת את מבטו ומתחילה לקשקש בזנב. האישה לוקחת את העט ופותחת את ספר הרישום.

גבר. (בחוסר מנוחה). מה את רושמת שם?

אישה. את פרטי קבלת בעל החיים.

גבר. (סוגר את הספר). חכי, לאן זה כולם ממהרים? בשבילך זה בעל חיים. ואני בגלל בעל חיים זה, אם את רוצה לדעת, הפכתי לבן אדם... מישוהו צריך אותי... והכי חשוב שהיא אוהבת אותי לא בגלל הכסף, לא בגלל מעמד... לא בשביל טוב לבי אפילו, אלא שתם כך... אוהבת וזהו! ואיך היא מחכה לי! אני שמח לחזור הביתה... אני מדליק טלוויזיה והיא מתכרבלת לידי... ליד הרגליים, חמימה כזאת, חביבה... שנינו מסתכלים... אפילו לשתות הפסקתי... את מבינה אני האלוהים בשבילה... ועכשיו את רוצה שאני אהרוג אותה?

אפסקה.

אישה. אם כך תחכה יום יומיים... אולי תמצא פתרון

גבר. אני לא יכול לחכות יותר, עשיתי כבר מה שיכולתי. לקחתי חופשות, התחלפתי, ביקשתי מחברים לגור אצלי בדירה... זהו. אין כוח יותר.

אישה. אז תמסור אותה וזהו זה.

גבר. ואיך אני אחיה בלעדיה? אני חוזר הביתה ושקט... כמו בקבר, אף אחד לא מחכה לי... לא בא אלי.

מאחורי הקיר נשמעות יללות, בולי מסתכלת סביבה בחוסר שקט, מיללת חרש ונצמדת קרוב יותר אל רגלי הגבר. הגבר מקשיב גם כן.

מה זה?

אישה. (בחוסר רצון.) הכול בים.

גבר. איזה כלבים?

אישה. לכודים.

גבר. מי לוכד אותם? איפה? למה?

אישה. יש לוכדים מיוחדים. הם צדים בלילה כלבים משוטטים ומביאים אותם לפה. לא ידעת?

גבר. ואתם הורגים אותם?

אישה. (בכעס.) לא! קושרים להם סרטים וורודים על הצוואר ולוקחים אותם לטיול לגן העירוני.

גבר. (אחרי שתיקה.) ומה עושים עם הכול בים המתים?

אישה. מעמיסים על המשאית ולוקחים למפעל מחזור. בעורות משתמשים ואת השאר טוחנים לקמח עצמות, אומרים שזה מזון טוב לעופות, מאוד מועיל.

הגבר לוקח את הגור על הידיים ומחבק אותו, היללות לא פוסקות.

גבר. יש הרבה לכידות?

אישה. לפחות עשר בלילה.

גבר. כל כך הרבה?

אישה. (ביובש.) אתה לא יודע? נמאס למשל למישהו מהכול ב, אז לוקחים אותו רחוק מהבית וזורקים אותו - אולי מישהו יאסוף אותו.

הגבר משפיל את מבטו.

ובערב יוצא רכב מיוחד ובו לוכד עם רשת. על כל כלב שהוא מביא הוא מקבל את חלקו.

היללות גוברות.

גבר. למה הם מייללים?

האישה לא עונה.

אתם לא הורגים אותם מיד?

אישה. אלא שהבעלים מביאים אותם - מיד, את הלכודים מחזיקים שלוש יממות.

גבר. למה?

אישה. זה הנוהל.

גבר. (מקשיב ליללות). אתם לפחות מאכילים אותם?

אישה. (בחיוך מר). במה?

גבר. אז מדוע אתם מענים אותם כל כך הרבה זמן?

אישה. כדי לאפשר לאנשים למצוא את כלביהם האבודים.

גבר. וקורה שמוצאים?

אישה. כן קורה. הם לא יודעים עצמם מרוב שמחה, גם האנשים וגם הכול ביס. (אחרי שתיקה) תסלח לי, אני עייפה מהדיבורים וגם יש לי עוד המון עבודה. תן לי את הכול ב (לוקחת את הגור ברצועה ומוליכה אותו אל הדלת הפנימית, הגבר עוקב אחריה בקיפאון).

גבר. (מתעשת וחוזר אל עצמו). עצרי! לאן את הולכת?!

אישה. לאן שהבאת אותה.

גבר. לא הבאתי אותה לשום מקום! סתם רציתי לברר מה קורה...

אישה. ביררת (מנסה לקחת את הכול ב).

גבר. לא! (תופס את הרצועה).

אישה. (לא עוזבת את הגור). דיבורים לא יעזרו - החלטתה אז זהו זה.

גבר. אמרתי לא! (מוציא את הרצועה מידי האישה). לעשות מבולי קמח עצמות? אין סיכוי.

אישה. (במהירות) זה עניינך, במקרה כזה להתראות. (דוחפת את הגבר אל היציאה).

גבר. קצת יותר בנימוס, אי אפשר?

אישה. לך כבר לך.

גבר. אל תדאגי אני אלך. אולי את יכולה לשבת פה יום שלם. אני לא מסוגל, אותי זה מגעיל.

אישה. אש תלך.

גבר. אני כבר הולך, ואת... את ממש משהו! את לא מתביישת לעבוד כאן? כמה נפשות רצחת!

האישה מתכווצת כאילו ספגה סטירת לחי, אבל היא לא עונה. הגבר ממשיך.

אני מנסה להבין, למה לעזאזל את פה? מה הרווח שלך פה? מה את לוקחת שוחד בעבור ההשמדה? עושה כסף על פרוות הכול ביס אולי? מה את שותקת?

אישה. לך מכאן, לך בטוב.

גבר. תגידי לי, את לא מתביישת לספר לאנשים איפה את עובדת? תסתכלי איך את נראית, כמו חמוס, חמוס רע ונשכני. האם את עוד זוכרת שפעם היית בן אדם?

אישה. (בקול מבשר רעות). אמרת הכול?

גבר. (תוך שהוא נסוג). לא עוד לא הכול.

אישה. אתה תלך לבד או לזרוק אותך מכאן?

גבר. הלוואי שלא הייתי פוגש אותך, לעזאזל, בואי בולי (הולך עם הכול ב).

אישה. (אומרת לגבר תוך שהוא עוזב). אל תשכח לרשום את הכול ב! בתחנת שרות ווטרינארי - סניף מס' 3, בבית ממול!

שקט משתרד, האישה חוזרת אל השולחן, ומהרהרת ארוכות. היא פותחת את ספר הרישום, קוראת מתוכו דבר מה היא מוציאה ולובשת כפפות מגן נגד התחשמלות שחורות ועבות. יוצאת דרך דלת אחורית. לאחר זמן מה נשמע זמזום והאור נחלש. נשמעת זעקה קצרה של כלב. התהליך חוזר על עצמו עוד שלוש פעמים. האישה חוזרת לחדר - ניכר עליה כי היא עצובה יותר וממורמרת מתמיד. היא מורידה את הכפפות, מתיישבת ועושה שלוש סימנים ביומן. לאחר מכן היא מוציאה מהשולחן קופסת סיגריות ומתחילה לעשן בנשיפות קצרות ועצבניות.

סוף מערכה ראשונה

מערכה שנייה

האישה שבכל זמן ההפסקה לא ירדה מן הבמה, מסיימת לעשן את הסיגריה ושוב ממשיכה לתפור. נכנס הגבר והוא לבד בלי הכול ב. האישה פוגשת אותו במבט עוין. שתיקה.

אישה. איפה הכול ב?

גבר. כאן מאחורי הדלת.

אישה. כשתלך להטביע אותה, תדאג לקשור לה אבן על הצוואר, אתה יודע הכול בים מיטיבים לשחות.

הגבר לא שונה.

למה חזרתה?

גבר. תגידי, מה יש לך אלי? את כל הזמן כאילו מאשימה אותי.

אישה. מאשימה אותך? להפך אני נותנת לך הצעות מועילות.

גבר. ממש תודה.

אישה. בבקשה.

גבר. (מתנישב על קצה הספסל.) חשבתי לי... אם את לבד והכול... אז אולי תיקחי את הכול ב אליך?

אישה. לא, אני לא יכולה.

גבר. למה? תראי איזה חמודה היא, לא עושה רעש, אין ממנה בלגן, לא דורשת שום טיפול מיוחד. תתני רק קצת בשר, גזר מרוסק ותיקחי אותה לטיול פעמיים ביום. תאמיני לי היא תחזיר לך... לא תצטערי.

אישה. תשמע...

גבר. (קוטע את דיברי האישה.) גם אני לא אשאר חייב לך. אם יש לך בעיות עם כסף - אני מוכן לעזור... כמה שצריך. תיקני לה את הטוב ביותר. בימים שאני אהיה בעיר אני מוכן גם לקחת אותה אליי.

אישה. כבר אמרתי לך, אני לא יכולה. ובכלל מה אתה דואג כל כך - כלב זה כלב.

גבר. לך קל לדבר... אני רואה שהתייבשת פה, שום דבר לא מזיז לך. אבל אני - אין לי לב אבן.

אישה. כבר שמעתי הכול על הלב שלי.

גבר. הנה, תראי את אומרת שאין לי מה לדאוג, אני יודע זאת. אם לעשות חשבון - מה אני צריך את הכול ב? היא כן צריכה אותי - לטפל בה, להאכיל אותה... אבל אני מה אני צריך אותה? רק צרות יש לי ממנה.

אישה. נו, אתה רואה.

גבר. אבל אם להגיד את האמת, כשנפרדתי מאשתי - הצטערתי פחות. באמת, מה כבר היה לי להצטער? אני יודע לבשל ולכבס בעצמי, בים לומדים לעשות הכול.

אישה. לדעתך את האישה צריכים רק בשביל לכבס?

גבר. (לא עונה לאישה, ממשיך לחשוב בכל רס.) את יודעת חיים זה דבר מוזר, אני כל הזמן רציתי שיהיה כמה שיותר טוב, ולא הצלחתי בדיוק... עבדתי כמו חמור, הכול לטובת הבית הכול לתוך הבית - כמו נמלה... ואין מזל בחיים... יש כאן איזה משהו... איזה סדק שהכול בורח דרכו, את יודעת פעם הייתי מאושר... עכשיו אני כבר לא יודע... חסר איזה משהו...

אישה. (יוותר בדוך.) באמת נקשרת כל כך לכלב?

גבר. לא, אני עושה את עצמי.

האישה מדליקה את הקומקום החשמלי.

תגידי לי מה לעשות?

אישה. (מכווצת את כתפיה.) מניין לי לדעת?

גבר. גם אני לא יודע.

אישה. למה שלא תחליף את העבודה? מה אתה לא יכול לעזוב את הים?

גבר. לאיפה? אני זאב ים ותיק, כל החיים שלי זה ים. אני לא מכיר שום דבר חוץ מזה.

אישה. מקררים יש גם במפעלים ובעוד מקומות... שלא לדבר גם על המקררים ביתיים. אתה בטח יכול למצוא לעצמך משהו יותר קבוע... מיושב.

גבר. ומה עם הוותק שלי? שירד לאבדון? יש לי תוספות למשכורת וגם הטבות נוספות... מה גם שהעבודה היא לא ממש קשה, מחליפים גומיית אטם פעם ב... ובשאר הזמן אתה יושב לך עם החברה, משחק קלפים או דומינו. הגלים מתגלגלים והזמן רץ... בית הבראה ממש. האמת שכשעוגנים צריך לרוץ המון. אבל זה כבר אינטרס אישי, עושים לעצמנו ומזה עושים הרבה, זוכרת מה סיפרתי לך? איפה עוד אני אמצא תנאים כאילו?

אישה. אז זה העניין (בגועל ובשאט נפש). נו, באמת, הרי בעיר לא תוכל להרוויח כל כך הרבה. שבולי תאהב אותך - הרי זה נוח מאוד, נעים אפילו, רק שלא יפריעו לך בשלך, נכון?

גבר. מה את כל הזמן נטפלת אליי? מה אני פושע או רשע? אני אדם ככל האנשים.

אישה. ואתה חושב שזה מספיק?

גבר. אם את כל כך טובת לב, קחי את הכול בה אלייך, הרי לא תיקחי אותה?

אישה. לא.

גבר. נו, את רואה... קל לך להעביר ביקורת, אבל כשזה מגיע לרגע האמת - נסוגים מיד.

אישה. לכאן מביאים את הכול בים מכל העיר, לפעמים מאה ביום. אתה מציע שאני אקח את כולם?

גבר. לא צריך את כולם רק את בולי, אני מבקש ממך, זה לא קשה לך, את הרי לבד.

אישה. אני לא לבד.

גבר. אבל את אמרת ש...

אישה. (קוטעת את דבריו). אני לא לבד, יש לי כבר שלושה כלבים. רק על האוכל שלהם אני מבזבזת הון תועפות. אם לא הייתי לוקחת עבודות פרטיות, הייתי כבר מקבצת נדבות. אתה מתאר לעצמך כמה משלמים לי כאן?

גבר. ואולי אם יש לך כבר שלושה. הרביעית לא תפריע לך... ובקשר להוצאות... (מוציא כסף מכיסו). הנה לך בשביל ההתחלה...

אישה. אתה רוצה לקנות לעצמך מצפון נקי? (מוזיח הצידה את הכסף). אינני זקוקה לכסף שלך, אמרתי לך כבר, אני לא יכולה, גם כך אין לי איפה לזוז.

גבר. תיקחי, תיקחי. כסף לא תמיד עוזר, אבל הוא גם אף פעם לא מפריע... דרך אגב למה את צריכה כל כך הרבה כלבים?

אישה. "למה"... הרי מישהו צריך לדאוג להם... אז לפעמים אני מצליחה לחלץ אחדים מהם מכאן... מוצאת להם סידור. מתקשרת למכרים, ארגנתי פה שרות הצלה שלם. אחרת למה לדעתך אני עובדת פה?

גבר. לא תוכלי להציל את כולם.

אישה. אני יודעת, אבל צריך לפחות לנסות.

גבר. שלוש אפילו שלושים כלבים - הרי זו טיפה בים.

אישה. גם בולי שלך היא טיפה בים? לא צריך לנסות?

-הגבר לא יודע מה לענות-

דבר אחד הוא הקשה מכל, אני לא מצליחה להתרגל שצריך... נו, אתה יודע מה עושים איתם.

גבר. את יודעת מה... (בהפתעה גמורה אפילו לעצמו). תינשאי, תימצאי לך אדם מתאים, תעזבי את המקום הזה.

אישה. יש לך מישהו מסוים להציע לי?

גבר. אני יכול להציע רק את עצמי.

אישה. (בחיוך). תודה. ממש עשית אותי מאושרת.

גבר. מה מצחיק אותך? את לבד וגם אני לבד, למה שלא ננסה? היית כבר נשואה?

אישה. הייתי.

גבר. ואיך עברו חיי משפחה שלך?

-אישה עושה תנועת ביטול-

לא הצליחו? והוא אשם כמובן.

אישה. לא, האשמה היא דווקא אני.

גבר. (בהפתעה). את? איך? מה לא אהבת אותו?

אישה. להפך, אהבתי יותר מדי. אהבתי יותר מהחיים עצמם (קוטעת את דבריה) זה בוודאי מצחיק אותך, יושבת פה מכשפה כמוני ומדברת על האהבה.

גבר. בכלל לא מצחיק, תמשיכי...

אישה. אין מה להמשיך. מי צריך אהבה כזאת? קשה לסבול אותה.

גבר. אני עדיין לא מבין. מה הייתה אשמתך?

אישה. אני כמו בולי שלך. אם אני אוהבת אז זה עד הסוף. עד שלא זורקים אותי או הורגים אותי. ואני מצפה לאותו הדבר גם מהגבר, וזה ממש מטופש. איפה מוצאים אדם שלא ירמה, לא יבגוד ויחיה למענך בלבד? תאמין שעדיף לאהוב כלבים.

גבר. אבל אי אפשר כך... אילו מן דברים את אומרת...

אפסקה, האישה לוקחת את הקומקום שרתח.

אישה. רוצה תה?

גבר. לא, תודה.

אישה. תה חס, חזק.

גבר. בעצם, האמת שהייתי שמח לשתות כוס תה, אני רק אלך לראות מה בולי עושה שם.

-הגבר יוצא, האישה מכסה את השולחן במפה, שמה כוסות, פורסת עוגה. הגבר חוזר -

אישה. נו, מה קורה איתה?

גבר. היא בסדר... מביטה על כולם, סקרנית.

אישה. למה אתה מתכוון - "על כולם"?

גבר. שם בפרוזדור, יש שם תור כבר. יושבים אנשים... וכלבים.

פני האישה מזדעפות שוב, היא לוקחת שלט עשוי קרטון ועליו כתובת "סגור" ויוצאת לפרוזדור. משם נשמעים קולותיהם של אנשים כועסים ותשובותיה של האישה, וגם נביחותיהם של הכולבים. לאחר מכן משתדרת דממה. האישה חוזרת.

מה קרה? האנשים כעסו?

אישה. לא נורא.

גבר. בעיקרון אפשר להבין אותם, הם הגיעו, חיכו בתור ופתאום סגרו להם את הדלת בפנים.

אישה. לא נורא, הם יחיו עם הכולבים שלהם עוד יום נוסף. (אחרי השתיקה) אולי מישהו מהם יישנה את דעתו.

גבר. מה הסברת להם?

אישה. אני לא מתכוונת לתת הסברים לאף אחד. בעצם... (לאחר שתיקה והרהור קצר היא מוציאה שלט נוסף ועליו כתוב "שיפוצים"). תיגש תיתלה אותו בבקשה.

גבר לוקח את השלט ויוצא מן החדר, האישה בינתיים מסדרת את עצמה, מתאפרת ומסתרקת. הגבר שחוזר בינתיים, עומד נדהם לנוכח השינויים שחלו באישה בזמן היעדרו. היא מצידה מסתכלת בו בהפתעה לנוכח תדהמתו.

מה קרה לך?

גבר. שום דבר.

אישה. האנשים הלכו?

גבר. כן.

אישה. מצוין, בוא נשתה תה.

גבר. (מנסה לקחת את הקומקום מידי האישה.) אני אעזור לך.

אישה. לא, למזוג תה הוא תפקיד האישה.

גבר. (לוגם מן הכוס.) לא ידעתי שאת יפה כל כך.

אישה. ולמה שאני לא אהיה יפה?

גבר. באמת למה?

אישה. אולי אתה רוצה לאכול משהו? יש לי סנדוויצים עם נקניק.

גבר. תודה, אני לא רוצה... אבל בולי בטח לא תסרב.

אישה. תביא אותה לפה, אין לה מה לעשות שם.

הגבר יוצא וחוזר, בעקבותיו נכנסת בולי.

גבר. (בחוסר ביטחון.) שם... בפרוזדור... יושב גבר, נראה חשוב כזה... מחפש אותך.

אישה. הוא עם כלב?

גבר. לא, עם שפם.

אישה. אהה... עם שפם... תשב. (מושיטה לו הסנדוויץ'.) כך.

גבר. (לוקח את הסנדוויץ' ומוציא ממנו את הנקניק) בולי, בואי הנה, בואי תראי מה יש לנו פה.

בולי מגיע בריצה, מריחה את הנקניק ומתחילה לאכול אות.

נו, מוצא חן בעינייך? תוכלי, תוכלי.

הגבר נותן לבולי את הנקניק ולוקח גם סנדוויץ' לעצמו. שניהם אוכלים בתאבון. האישה מסתכלת עליהם וצוחקת.

הו, אני מצטער, לא השארנו לך כמעט כלום.

אישה. זה בסדר, תוכלו.

גבר. תגידי לי, למה את פה?

אישה. ואיפה אתה רוצה שאני אהיה?

גבר. הרי מחכים לך שם... (הוא נד בראשו לעבר המסדרון.) זה עם השפם.

אישה. לא נורא, שימשיך לחכות.

גבר. ואולי השפם הלך כבר?

אישה. אם זה כל כך מעניין אותך, לך ותבדוק.

גבר. בולי בואי, תגמרי לאכול שם. (הוא מוציא את הכול בה לפרוזדור וחוזר אחרי זמן מה לבדו.)

הוא יושב לו שם.

אישה. שימשיך לשבת.

גבר. ולמה הוא לא נכנס?

אישה. אסרתי עליו להיכנס לפה (אחרי שתיקה), חכה רגע.

האישה יוצאת החוצה, הגבר מוציא סיגריות ורוצה לעשן, אך הוא ניזכר כי העישון אסור ומחזיר את הסיגריות לכיס. האישה חוזרת.

גבר. מה קורה?

אישה. שילחתי אותו לדרכו.

גבר. מה עושה בולי?

אישה. (בחיוך) שומרת על הדלת.

גבר. את יודעת, אני כל הזמן חושב ולא מצליח להבין, איך הגעת לפה?

אישה. זו עבודה כמו כל עבודה אחרת.

גבר. הרי לא תמיד היית מחסלת כלבים. את וטרינארית או משהו? או שאולי אין לך מקצוע בכלל?

אישה. האמת היא שאני מעצבת...

גבר. מעצבת? איזה מעצבת?

אישה. מעצבת, מעצבת אופנה. אני לא רק תופרת אלא גם ממציא דגמי לבוש חדשים.

גבר. עבודה מצוינת, תמיד תוכלי למצוא משהו.

אישה. אני עבדתי במקצוע, בבית מעצבי אופנה.

גבר. ואו.

אישה. ואו ממש. לקוחות חשובים, כסף, קשרים...

גבר. (בוהידות) ומה הלאה? קרה שם משהו?

אישה. לא, פשוט הרגשתי שאני לא יכולה יותר.

גבר. לא יכולה יותר מה?

אישה. אמרו לי שאני כשרונית מאוד. כשהייתי ילדה, חלמתי לעשות את כל הנשים יפות... אם היית רואה את העבודות שלי... איזה בגדים עיצבתי... אבל הלקוחות שלי... נשים עשירות וסוחרות חצופות. זה כמו ביצה... הרגשתי שעוד קצת ואני אטבע. (בחשש קל היא מביטה בגבר.) אני לא משעממת אותך?

גבר. לא, מה פתאום?

אישה. לפעמים הייתי תופרת דגם חדש ומהדקת סרט לאיזה ישבן שמן וחושבת, איפה הן אותן נשים פשוטות וחביבות שאותן חלמתי לעשות יפות? ואז הבנתי שהן לא מגיעות לבית מעצבי אופנה... בכל פעם שהייתי מקבלת הזמנה, רק מחשבה אחת הייתה מציקה לי - האם אני חייה בשביל זה? האם אני - בשביל זה - חייה?

גבר. (מביט על האישה בעניין.) אז כזאת את.

אישה. (בקריאת תגר.) לא נורמאלית?

גבר. לא ידע, עוד לא החלטתי.

אישה. ואתה לא שואל את עצמך את אותה השאלה?

גבר. אני? לא.

אישה. ולך ברור למה אתה חיי?

גבר. לי ברור עכשיו איך נפלת כך. (הוא נד בראשו לעבר הקיר שמאחוריו נשמעות יבבות הכול בים.)

אישה. זה אתה שנפלתה, אני להפך אולי התרוממתי.

גבר: מחשבות כאילו לא עושות טוב.

אישה. תלוי איך אתה מגדיר את הטוב.

גבר. (אחרי שתיקה קצרה.) בסדר, הבנו הכול בקשר לעבודה. ומה עם הבעל? מה הייתה אשמתו?

אישה. כלום. הוא היה כמו כולם. נדמה לי שכך אתה מגדיר זאת.

גבר. ואת הרי צריכה משהו מיוחד, לא?

אישה. לא, רק האהבה הייתה מספיקה לי.

גבר. (קצת בלעג.) אז ביום בהיר אחד, את השלכת הכול הצידה - עבודה, בעל והכול למען... אני אפילו לא יודע למען מה.

אישה. טוב נו באמת, לא הכול ביחד ולא ביום אחד.

גבר. תסלחי לי, אבל לי נראה שכל זה קורה מסיבה אחת ויחידה והיא שאין לך ... שותף לחיים.

אישה. (בעייפות) אני מדברת אתך על משמעות החיים ואתה מדבר איתי על הבעלים.

גבר. לעיתים קרובות - זה אותו הדבר.

אישה. אתה בטח לא תאמין לי, אבל יש לי מחזרים, אפילו מציעים לי נישואין.

גבר. מי? זה עם השפם?

אישה. גם הוא.

גבר. נדבק אליך חזק?

אישה. ואתה רוצה לשחרר אותי?

גבר. אם צריך אני יכול לעזור.

אישה. לא צריך, אני מסתדרת.

גבר. אז מה עוד את צריכה?

אישה. העניין הוא שכל זה כל כך לא אמיתי... אני הרי הסברתי לך.

גבר. ואת צריכה שהכול יהיה אמיתי.

אישה. האם אפשר אחרת?

גבר. את החיים צריך לקבל כמו שהם. ובהם יש הכול - גם אמיתי וגם מזויף... ואת מה את רוצה ממני.

אישה. (בהפתעה) אני?

גבר. הרי לא סתם כך התחלת עם כל זה... אני כבר מנוסה, עלי אי אפשר לעבוד... את צריכה ממני משהו?

אישה. לא, כלום.

גבר. ואת האמת?

אישה. כלום, אל תמסור את בולי.

גבר. מה את מרחמת עליה כל כך?

אישה. גם עליה, אבל עליך יותר.

גבר. מה יש לך לרחם עלי?

אישה. אם תמסור את הכול ב - אתה אבוד.

גבר. מה את מזמרת עלי תפילת אשכבה? זו את שאבודה ואני - אצלי הכול בסדר. כן, חבל על בולי אבל זהו רק כלב. אם אני ארצה אני יכול לקנות לי אחד אחר בכל רגע.

אישה. (מנדנדת בראשה.) לא, אי אפשר כבר להגיע אליך.

גבר. עכשיו תקשיבי לי את. (מבולבל.) אני התבוננתי בך... את אישה טובה... טובה מאוד אפילו, בכל המובנים. אבל את לא שמחה, משהו חסר בך. יש לי את מה שחסר לך. אבל גם לי חסרה השמחה. זה משהו אחר, אבל, זה חסר לי. גם בולי לא עתידה לקבל משהו טוב. את מבינה?

אישה. לא.

גבר. תיקחי למשל מקרר. הוא מורכב שלוש חלקים: מדחס, מעבה, גוף.

אישה. (איננה מבינה את כוונת הגבר.) נו אז מה?

גבר. כל אחד מהחלקים האלו בנפרד זה גרוטאה חסרת ערך, את יכולה לזרוק אותה לפח, אבל ביחד זהו מקרר, משהו שמיש. עכשיו את מבינה?

אישה. אתה בכל זאת מציע לי להינשא לך?

גבר. (בשמחה.) כן, כן! והפעם זה ברצינות - בחיי!

אישה. לא, תודה.

גבר. אל תפחדי, לא תצטערי על זה. את תעזבי את המקום המבחיל הזה. אם לא תרצי לא תעבדי בכלל, כסף יש לי מספיק. את תחיי כמו מלכה...

אישה. דיברתי אתך, דיברתי ושום דבר לא עזר. לא הבנתה כלום.

גבר. (ממשיך בשלו.) אני לא עצלן ולא רשע, יהיו לך חיים טובים.

אישה. ואיפה נגור?

גבר. אפשר אצלי. הבית מסודר, יש בו הכול. אני חושב לקנות בית פרטי... צריך עוד לחסוך קצת...

נו, אז מה את אומרת? את מסכימה? בואי כבר עכשיו, אני אעזור לך לעבור.

אישה. אם ארבעה כלבים?

גבר. טוב, ארבעה כלבים זה קצת מוגזם, בולי תספיק.

אישה. (בעקשנות.) וכל השאר? להביא אותם לכאן, שלא יפריעו?

גבר. אני באמת לא יודע.

אישה. (ביזבז). גם אני לא יודעת.

גבר. אל תהיה עקשנית. הכול הסתדר, תאמיני או לא. את מצאת חן בעיניי ממבט ראשון. בחיי.

אישה. אבל אתה לא מצאתה חן בעיניי, וגם ממבט ראשון.

גבר. (בקול נפגע). וכי למה זה?

אישה. כי אדם טוב לעולם לא היה בא לכאן אם גור כזה.

גבר. (בלהט). אבל הנסיבות...

אישה. אילו נסיבות?

גבר. את הרי יודעת, גם לי כואב...

אישה. מסכן.

גבר. תפסיקי לרדת עלי, גם כך בא לי לבכות ואת עוד מוסיפה. אין לי יותר יקר מבולי... אני מוכן להקריב כל דבר למענה...

אישה. (באדסיות). למשל, מה אתה מוכן להקריב? לדחוף לי כסף? כמה? שלושים? מאה? מה עם שלוש מאות? הה? לא חבל? הרי בזה תוכל לקנות גור חדש.

גבר. (באיום). תפסיקי! תפסיקי אמרתי! או ש... אני יש לי דם חם... (מקמץ אגרופים). אני יכול גם להכות!

אישה. תכה עם אתה יכול! נו! מה קרה לך?! תכה! רק תגיד לי לאלו קורבנות אתה מוכן? אילו? (צועקת). לאילו?!

גבר. (נסוג לאחור). את מכשפה...

אישה. (בשקט מפתיעה). אתה, שמוכן לכל, תשמע מה אני אספר לך. גם לי היה פעם כלב. מזמן. כשהייתי הולכת לעבודה, הייתי משאירה אותו על המרפסת. שם היה לו טוב יותר. ואז פעם הוא ראה אותי רצה לתחנת האוטובוס, אבל הוא חשב שמישהו רודף אחריי. הוא התחיל לדאוג, לנבוח... אני כמובן לא שמעתי, ואז הוא זינק למעטה, מקומה חמישית, כדי לעזור לי...

גבר. הוא מת?

אישה. כמובן. אבל לזמן מה כל עוד הוא היה בחיים, כל עוד הוא נשם, הוא זחל אחריי, כדי לעזור לי, להציל אותי, ואני לא ראיתי כלום, קפצתי על האוטובוס ונסעתי לי. השכנים סיפרו לי אחר כך... (מחייכת בעצב). ואתה כשתגסוס, תזחל אליי?

גבר. מה זה קשור אליי?

אישה. באמת, מה זה קשור (מנידה בראשה). עוד להתחתן אתו (היא מדברת אל עצמה יותר מאשר אלי). אשתך חיכתה, הילדים התגעגעו לאבא והוא לא ידע על מה לדבר אייתם. הוא לא זוכר אפילו באיזו כיתה לומדת הבת שלו. כמו שועל סוחב את השלל למאורה (בבז). "מנהיג הלהקה".

גבר. טוב, תירגעי. מה את חושבת שאני מרוצה מן החיים הללו?

אישה. כן, בעצמך אמרתה. מה רע לך? אין לך משפחה על הראש ולא שעמום. יושב לך עם החברה בתא, משחק קלפים, שותה כמה שבא לך. באמת כמו בית הבראה. ובטח יש לך אישה בכל נמל.

גבר. זה כבר לא נכון. לשתות אני שותה - אי אפשר לברוח מהחברה, אבל בכל הקשור לנשים - שום כלום, מעולם לא.

אישה. נכון, בחניות בנמל אין לך זמן לנשים. צריך לעשות עסקים, לסחור בדגים, להחליף בשר בפרות. אז הנה החלפת. עכשיו אתה מחליף כלב? במה? בחיי הזאב שלך?

גבר. את אומרת דברים לא נכונים, ממש לא נכונים. ובכל הקשור למשפחה, אז אשתי אשמה בכל ורק היא. למה את לא מאמינה לי?

אישה. הייתי מאמינה לך אם לא הייתה מביא את הגור לכאן. הרי בולי בטוח לא אשמה בכלום.

הגבר לא עונה.

הנה אתה מזיל פה ריר, אוהב את עצמך, מתפלא, כמה שאני טוב, אני מרחם על הכול בלב. כולנו טובים כל עוד זה לא עולה לנו כלום. ולמעשה? ולמעשה אין אנו יודעים לאהוב. אין אנו גם זקוקים שיאהבו אותנו. למה להקשות על החיים? הרי כך קל יותר.

גבר. כולנו טובים בלהאשים אחרים. תראי אותך - במה את טובה יותר? אני לא יודע לאהוב... ואת בעצמך יודעת?

אישה. (בבז מקפיא). לי אל תדאג... אני יודעת.

גבר. את מי? (צועק לפתע). כלבים! כלבים ולא בני אדם! כי את בעצמך כלב! ואת האנשים את שונאת.

אישה. מה גורם לך למחשבות אלו?

גבר. גורם לי... בכל מקרה לא מחבבת.

אישה. תלוי איזה אנשים.

גבר. את כולם! אמרת שלא חיבבת אף אחד בעבודה. בעליך התייחס אליך יפה ואת זרקת אותו. אותי איך שנכנסתי התחלת לשנוא. תסתכלי על עצמך בראי. את כמעט נושכת.

אישה. ואתה רוצה שאני אוהב כל אחד?

גבר. כן, אני יודע את מחפשת את ה"אמיתי". את זקוקה לאהבה גדולה וטהורה. כמו בסרט. אבל קל לאהוב את האידיאלי. את תנסו לאהוב אותי, אני פשוט, רגיל עם כל המחלות וכל הפינות החדות. לא למדת לאהוב אנשים פשוטים. פרשת לבית המטבחים הזה, הסתגרת בין ארבעת הקירות, השארת את העולם בחוץ ומבכה את הטוב ואת האמת. האם בזה משמעות החיים?

אישה. תגיד לי, על מה אני צריכה לאהוב אותך?

גבר. (שוב פעם מתפרק.) בשביל כלום! סתם כך! בשביל שאני זה אני. הרי בולי אוהבת אותי ולא שואלת - בשביל מה?

אישה. ואיך אתה מחזיר לה?

הגבר שותק.

אתה הצעת לי לחיות אצלך, ואתה תמשיך להפליג? ולי תיתן טלוויזיה שאני לא אשתעמם? ואם אני בכל זאת אשתעמם? או אחלה? גם אותי תמסור למפעל מחזור? שאני לא אפריע.

הגבר ממשיך לשתוק.

אני לא מחפשת אידיאלים. אני צריכה אהבה. אתה תיתן לי אותה? (מנידה בראשה.) לא. אתה אפילו לא תירצה לקבל את אהבתי. הרי אתה צריך את הנוחות. ואני אינני מסוגלת לכך. (מחייכת במידדות) כלב אז כלב, זה מה יש.

שתיקה.

טוב דיברנו ומספיק עם זה (היא מתיישבת ופותחת את ספר הרישום שלה.) אתה מוסר את בעל החיים?

גבר. תשמעי...

אישה. אני אמרתי כבר - מספיק. אתה מוסר את הכול ב?

גבר. (אחרי שהות, בכעס מתפרק.) לא! לעולם!! (יוצא בטריקת דלת)

האישה מזעיפה את פניה, לאחר מכן היא מחייכת בהקלה. היא סוגרת את ספר הרישום, מורידה מהשולחן את הכול ים והמפה. היא לוקחת את הדברים ומוציאה אותם אל מאחורי הדלת. החיוך לא מש מפניה. האישה כבר מוכנה לעזוב, אבל ברגע זה חוזר הגבר שמוביל את בולי ברצועה. במבטה של האישה עומדת השאלה - "למה חזרתה?" הגבר מרגיש שלא בנוח.

תסלחי לי שאני שוב פעם חזרתי, אבל, כשלקחתי את בולי, עלתה בראשי השאלה - לאן אני הולך?

אישה. מה זאת אומרת - לאן? הביתה.

גבר. אני מבין - הביתה, אבל...

אישה. מה אבל?

גבר. מחר אני צריך להפליג.

*האישה מתיישבת על הספסל, הגבר ממשיך לדבר כאשר מבטו מופנה
הצידה.*

אפילו לא מחר, אלא היום בלילה.

אישה. (אינה יודעת מה לעשות.) טוב, בסדר... אני אקח אותה אלי בינתיים וכשתחזור
נחשוב על משהו.

גבר. לא, לא צריך.

אישה. מדוע?

גבר. כך זה, אפשר אולי לחשוב על משהו, אבל...

אישה. נו, אז מה?

גבר. כלום, לא רוצה.

אישה. למה?

גבר. כך, לא רוצה וזהו.

אישה. כך סתם? בלי סיבה?

גבר. בהתחלה הכול היה בסדר... ועכשיו הכול התבלגן, אני לא ביחסים עם אחותי,
בכסח עם השכנים, אני מקבל בחילה כשאני רואה את הפרצוף של המנהל, על
סכינים אם אנשי הצוות שלי...

אישה. די אל תחמם את עצמך, הכול יהיה בסדר...

גבר. לא יהיה בסדר, זאת אומרת, הם אולי יירגעו, אבל אני...

אישה. תדליק לך סיגריה אם אתה רוצה.

גבר. לא, את מבינה... הרגשתי כמו דג במים בחיים האלה, ועכשיו... הכול הפך לזר.
גם הפלגות, גם הצוות... גם הבית המלא שלי... ריק...

אישה. אז מה עושים?

גבר. שום דבר. מה נדבקת אלי עם השאלות האלה?

אישה. אבל אני חייבת להבין...

גבר. למה לך?

האישה מביטה בשתיקה על הגבר.

אל תסתכלי עלי כך!

אישה. מה קורה לך?

גבר. אני לא יודע, אני מפחד, האם גם אני אגמור כך, בבית מטבחים? אני לא רוצה.

אישה. אתה רוצה לחזור חזרה ללהקה שלך?

גבר. זה כבר נוגע רק לי. *(בשקט אך בעקשנות.)* אז כך, אני משאיר אותה פה.

אישה. *(בקשיחות.)* היום כבר מאוחר, תבוא מחר.

גבר. אני לא יכול, מחר אני כבר לא אהיה בעיר.

אישה. יום העבודה שלי כבר הסתיים.

גבר. אבל עכשיו רק רבע ל... .

האישה מקרבת אליה את ספר הרישום, אבל מיד הודפת אותו הצידה.

אישה. לא, היום אני לא אקח אותה.

גבר. מדוע?

-האישה שותקת-

אין לך שום זכות לעשות את זה.

אישה. *(בשמחה גלויה.)* הכול ב לא רשום, ותחנת השרות הוטרינארי כבר סגורה. בלי הקבלה אני לא מקבלת.

גבר. אני רשמתי אותה, הנה. *(מושיט לה את הקבלה.)*

אישה. מתי הספקתה?

גבר. בפעם הראשונה שהלכתי, את בעצמך צעקת לי שאני ארשום אותה.

אישה. *(בקול מדוכא.)* טוב, תשאיר אותה ולך.

גבר. אני צריך לחתום או משהו?

אישה. לא.

גבר. *(מוציא כסף.)* כמה זה עולה?

אישה. כלום, זה בחינם.

גבר. (מרים את הכול ב על הידיים ומחבק אותה.) נו, בולי מצטער... (הכול ב מנסה לשחק עם הגבר, דמעות עולות על עיניו.) תסלחי לי בולי... אני... (הוא בוכה, בעדינות מוריד את הכול ב על הרצפה ומוחה את עיניו בשרוולו.)

אישה. מספיק כבר... (קודאת לכלב.) בולי בואי הנה. (בולי נסוגה בפחד.) בולי! (בולי נצמדת לדגלי הגבר.)

גבר. (מלטף את הכול ב.) אל תפחדי בולי (לאישה.) תהיה עדינה איתה, בסדר? זה ייצור כל כך חמוד...

אישה. (אם כל הלב.) תלך כבר מפה, סוף כל סוף.

שוב נשמע ברקע קול יבבות הכול בים.

גבר. למה הם מייללים כל כך?

אישה. (בזעם.) מה הם מייללים?! גם כן ילדון תמים! אתה לא מבין? כי בעליהם זרקו אותם, כי הם בודדים, קר להם והם פוחדים! כי הם רוצים לאכול! כי הם לא רוצים למות! גם אתה תיילל כשייקחו אותך להריגה.

גבר. אבל הם לא מבינים את זה...

אישה. לא מבינים, בטח! הם מבינים הכול! הם כמו אנשים! הם יותר טובים מאנשים! האם בולי שלך הייתה זורקת אותך בעבור בצע? האם היא הייתה שולחת אותך למוות, רק למען נוחיותה? היא הייתה מתה למענך... ואתה...

היא חטפה מהכיסא את המעיל של הגבר, והחלה להכות את הגבר על הראש. הגבר מנסה להתגונן חלושות. הגור, קופץ לעזרת הגבר תוך שהוא נוהם ומנסה לנשוך את ידי האישה. הוא תופס בדש בגדיה ומנסה לגרור את האישה הצידה. האישה לא מתייחסת לגור וממשיכה להתקיף את הגבר.

לא את הכול ב אתה הורג - את נפשך אתה הורג! אני הייתי שולחת יד בנפשי... הסתלק מפה, הסתלק!

היא מצליחה לדחוף את הגבר החוצה וזורקת בעקבותיו את המעיל. נושמת בכבדות, האישה חוזרת למקומה ליד השולחן. בולי שבלהט מאבק לא ראתה כי הגבר נעלם, מריחה את החדר בחוסר שקט, היא מתקרבת לדלת הכניסה ומתחילה לגרד אותה. האישה כלא מאמינה לעצמה חוזרת ואומרת:

הוא הלך... מה, הוא באמת הלך?

מאחורי הקיר נמשך קול ייללת הכול בים, הוא נשמע כמו רקוויאם, האישה פולטת בכבדות את האוויר, לוקחת את הקבלה שהשאיר הגבר ומסמנת בו. לאחר מכן היא לובשת את כפפות הגומי, פותחת את הדלת אל החצר הפנימית. לחדר פורצת מיד ייללתם מקפיאת הדם של הכול בים

הנדונים. האישה מתקרבת אל בולי, זו נסוגה בפחד. היא לוקחת את הרצועה ומושכת אותה אל היציאה. הכול ב מנסה לעצור.

בואי בולי בואי! בואי כבר! אין מה לעשות - צריך!

בולי מתנגדת. האישה מתחילה למשוך אותה עוד יותר חזק. בולי מנסה לבלום בכל ארבעת רגליה, אבל היא קטנה מדי מכדי להתנגד לידה החזקה של האישה והיא נמשכת אל פתח הדלת המשחיר. האישה מצליחה לגרור את בולי כמעט עד הפתח, אבל כאשר היא הסתכלה עליה החלישה את אחיזתה וירדה על הרצפה. בולי מתקרבת אליה בחשש מה מלקקת את פניה ומתיישבת לידה.

-הסוף -